

som vi nu have den Ære at være Partifæller med, kan det ramme. Mange af dem stode jo den Gang paa det ærede Medlems Side og stemte for hans Forslag. Jeg ser saaledes her lige foran mig det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier), han tog endogsaa Ordet for det ærede Medlems Forslag. Men selv de andre, der svarede „stemmer ikke“ — altsaa dog ikke stemte imod — selv dem ramme det ærede Medlems Udtalelser ikke. Naar jeg nemlig afser i alt Fald fra en enkelt Taler ved den Lejlighed, til hvis Realitetsbemærkninger jeg heller ikke vil slutte mig, saa var jo det Standpunkt, som den Gang toges, udelukkende et politisk Standpunkt, jeg kan sige oven i Købet et storpolitisk Standpunkt; man opfattede det Forslag, som da forelaa, som en Tillids-erklæring til den daværende Justitsminister. Det kan være, at den Opfattelse var urigtig, det kan være, den var rigtig, men det var i alt Fald kun derpaa, at Modstanden fra de fleste Sider begrundedes, og ingenlunde paa nogen Mangel paa Vilje til at fremme den Sag, hvorom vi her tale. Derfor forekommer det mig saa søgt, naar det ærede Medlem, til Trods for sine Udtalelser, dog ripper op i disse gamle Sager. Det blev endogsaa udtrykkelig erklæret, selv fra den Talers Side, som reelt havde Indvendinger at gøre mod de tidligere Forslag, at han, naar disse Forslag fremkom fra Regeringens Side, selvfølgelig vilde tage fat paa det Arbejde, som det da vilde være Folkerepræsentanternes Pligt at tage fat paa. Der blev fra ingen Side sagt, at man ikke ønskede den Sag fremmet og ikke vilde arbejde paa den, naar den kom frem. Det eneste, man var imod, var at rette den Opfordring til den daværende Justitsminister, som det ærede Medlem var saa ivrig for at faa rettet til ham. Om de „Spaadomme“, der fremkom ved den Lejlighed angaaende, hvad dette Samarbejde mellem det ærede Medlem og den daværende Justitsminister havde paa sig, vare rigtige eller urigtige, om de ere gaaede i Opfyldelse eller ikke, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det ærede Medlem maa dog huske, at der foreligger andet siden den Tid end det, at Proceskommissionen har siddet i 7 Aar og nu omsider er kommen med disse Forslag. Netop naar han nævner den politiske Side af Sagen — og den havde egentlig *kun* en politisk Side — kan man heller ikke glemme, at der ligger et storpolitisk „Forlig“ mellem den Tid og nu, som maaske ogsaa kan betrag-

tes som en Frugt af de Bestræbelser, det ærede Medlem da var Talsmand for. Naar det ærede Medlem indkasserer den Forespørgsel, vi her have rettet, og den Dagsorden, vi have foreslaaet, som en Tak til ham for hans Forslag den Gang, vil jeg dog sige, at jeg ser ikke ret Sammenhængen mellem de Ting. Det være langt fra mig at ville beklage eller ville anse det for uheldigt, at Sagen blev sat i Bevægelse den Gang — det blev den jo dog, om end det har taget meget længere Tid, end det ærede Medlem troede — men saa vil jeg dog ogsaa henvise til Resultatet, som det ærede Medlem talte om. Det at vi kunne glæde os over dette, skyldes blandt andet den Omstændighed, at man netop har taget Hensyn til de Tanker, som vare Genstand for Mindretallets Forslag her i Tinget ved den Lejlighed. Det Forslag, som blev stillet af afdøde Folketingsmand Tauber, og som samlede det største Mindretal ved Afstemningen, gik jo ud paa at indflette i det ærede Medlems Opfordring til Justitsministeren en Bemærkning om, at Nævningerne skulde være mere demokratiske, end de tidligere Forslag havde foreslaaet, og i saa Henseende er det netop, at det nuværende Forslag udmærker sig, thi det vil jeg villig erkende, at paa det Punkt er der et stort Fremskridt fra de tidligere Forslag. Naar det ærede Medlem udtalte sin Tilfredshed over, at der gennem Forespørgselen og Dagsordenen og vore Udtalelser nu foreligger Vidnesbyrd om, at der nu endelig var en alvorlig Vilje fra alle Sider til at tage fat paa disse Spørgsmaals Løsning, erkender jeg ikke Berettigelsen af en saadan Ytring, thi jeg kan ikke erkende, at der har vist sig nogen anden Opfattelse fra dette Tings Side ved den Lejlighed, det ærede Medlem nævnte, eller *siden den Tid*. Hvad man nu vil sige eller mene om Folketingets Stilling i 1880—81 til de Forslag, der da forelaa, er et Spørgsmaal, jeg ikke skal komme nærmere ind paa. Der har det ærede Medlem sit Medansvar lige saa fuldt som de andre. Men saa vil jeg til Slutning fremhæve det meget karakteristiske i de Ord, hvormed det ærede Medlem sluttede, idet han sagde: „Naar Ministeren intet har imod Dagsordenen, hvorfor skulde jeg saa have det“. Det er overordentlig karakteristisk for det ærede Medlems Stilling i Øjeblikket. Hermed skal jeg altsaa tillade mig igen at bede ærede Medlemmer at stemme for den Dagsorden, vi have foreslaaet, og hvis Indhold for øvrigt taler for sig selv.